

ΕΛΕΝΗ
ΚΙΟΥΣΣΕ

ταραξάικο

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ταραξάκο**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ελένη Κιουσέ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κωνσταντίνος Καπένης

© Ελένη Κιουσέ, 2026

© Εικόνων εξωφύλλου: Shutterstock Images

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2026

ISBN 978-618-01-6473-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται και προφυλάσσεται από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΥ) 2019/770].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Since 1979

Head Office:

121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

ΕΛΕΝΗ ΚΙΟΥΣΣΕ

ταραξάκο

Ταραξάκος ο φαρμακευτικός (*Taraxacum officinale*), ο κοινός δανδελίων (που αποκαλείται στην Ελλάδα και πικραλίδα ή ραδίκι του βουνού), είναι ανθοφόρο ποώδες πολυετές φυτό που ανήκει στην τάξη των Αστερωδών και στην οικογένεια των Συνθέτων. Αναπτύσσεται στις εύκρατες περιοχές του κόσμου. Θεωρείται αγριόχορτο, αλλά συχνά χρησιμοποιείται ως θεραπευτικό βότανο για την αντιμετώπιση διάφορων παθήσεων. Είναι ένα θρεπτικό φυτό πλούσιο σε βιταμίνες, μέταλλα και φυτικές ίνες. Λέγεται πως, αν το φυσήξεις κάνοντας μια ευχή, οι σπόροι του σκορπίζονται στον αέρα και η ευχή σου μεταφέρεται με τον άνεμο στο σύμπαν. Αν όλοι οι σπόροι πετάξουν μ' ένα φύσημα, η ευχή θα πραγματοποιηθεί, αν πάλι μείνουν σπόροι πίσω, δηλώνουν ενδόμυχες επιφυλάξεις για την ευχή.

*I am born as the sun,
But then turn into the moon,
As my blonde hairs turn
Grayish-white and fall to
The ground,
Only to be buried again,
Then to be born again,
Into a thousand suns
And a thousand moons.*

Σούζι Κάσεμ, *Hymn of the Divine Dandelion*

Δύο λέξεις (εντάξει, λίγες παραπάνω)

Όταν τελείωσα το πρώτο μου μυθιστόρημα, την *Τσαούσα*, ποτέ δε θα μπορούσα να φανταστώ το μέγεθος της αγάπης που θα λάμβανα από γνωστούς και άγνωστους σ' εμένα ανθρώπους. Το συναίσθημα πως ένα κομμάτι μου συντρόφευσε τόσο κόσμο, του έκανε παρέα στις διαδρομές του με το μετρό, θροιάστηκε στο κομοδίνο του και τον νανούρισε τα βράδια, μπήκε σ' έναν σάκο δανεικό μαζί μ' ένα μαγιό κι ένα πακέτο καπνό, γέμισε άμμο και αντιηλιακό, χαϊδεύτηκε από τόσα δάχτυλα και ξεφυλλίστηκε από άλλα τόσα είναι κάτι τόσο μαγικό που δεν μπορώ να περιγράψω με λέξεις.

Στόχος μου όταν έγραφα την *Τσαούσα* ήταν ο κάθε αναγνώστης να βρει στις σελίδες της ένα δικό του βίωμα, μια πρόταση που να μιλάει μέσα του, μια παρηγοριά πως δεν είναι μόνος. Και γι' αυτό θα έλεγα πως το μυθιστόρημα αυτό είναι με κάποιο τρόπο ενσυναισθητικό. Η ανάγκη μου να παρουσιάσω έναν αντιήρωα και όχι έναν εξιδανικευμένο και γυαλιστερό χαρακτήρα ήταν και παραμένει επιτακτική, μια και μ' αυτόν τον τρόπο μπορώ να δω μέσα απ' τα μάτια των άλλων και να κατανοήσω τα συναισθήματά τους. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα τη δημιουργία μιας αμοιβαιότητας, ενός δεσίματος που ενώνει αναγνώστη, ήρωες και συγγραφέα σ' έναν κύκλο μοιρασιάς και νοιαξίματος.

Για μένα αυτός είναι ο λόγος που γράφω και θα εξακολουθήσω να το κάνω. Το *Ταραξάκο* διαδραματίζεται σε άλλες χρονικές περιόδους, ασχολείται με εντελώς διαφορετικά πρόσωπα, φανταστικά, αλλά με όλη την αλήθεια που κουβαλούν στις πλάτες τους. Μα έχει αυτόν τον κοινό παρονομαστή με ό,τι γράφω: το μοίρασμα και το δέσιμο.

Το «ευχαριστώ» για την αγάπη, τη στήριξη και την εμπιστοσύνη που εισέπραξα και εξακολουθώ να εισπράττω είναι αυτονόητο μα πέρα για πέρα αληθινό και βγαλμένο απ' την καρδιά μου.

Ελένη Κιουσέ

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Ο κλέφτης

Ειρήνη

Εκεί που κολυμπούσα, είδα δίπλα μου έναν κλέφτη. Το λευκό χρυσο χνούδι του έλαμπε κάτω απ' το άγγιγμα του ήλιου και σε κάθε ριπή του ανέμου χοροπηδούσε εδώ κι εκεί.

«Τι κάνεις εσύ εδώ;» τον ρώτησα.

«Κλέβω στιγμές», μου αποκρίθηκε. «Ταξιδεύω από τόπο σε τόπο και κλέβω όλη την ομορφιά του κόσμου. Κι αν σταματήσω τούτην εδώ τη στιγμή, καθόλου δε με κόφτει. Γεμάτος είμαι...» συνέχισε να μιλάει αλλά, παίρνοντάς τον ο άνεμος πολύ πιο μακριά μου, δεν άκουσα τη συνέχεια.

Τότε ήταν που μου 'ρθε στον νου η κυρία Αφροδίτη. Η κυρία Αφροδίτη ήταν μαμά της Τρισεύγενης, της διπλανής μου στο νηπιαγωγείο. Η Τρισεύγενη, όνομα και πράμα, ήταν τρεις, και περισσότερες μην πω, φορές ευγενική. Ψεγάδι δεν της έβρισκες. Πεντακάθαρη, μοσχομυριστή και με κάτι κοτσιδες που τις της έπλεκε η μάνα της σαν κουλούρια. Στα μάτια όλων μας φάνταζε τέλεια. Μέχρι τη στιγμή που έπαψε να είναι. Μια μέρα, λοιπόν, εκεί που κάναμε τις χειροτεχνίες μας στην τάξη, κάτι άρχισε να βρομάει ανυπόφορα. Κοιταχτήκαμε μεταξύ μας με καχυποψία, και το βραβείο για το πιο ένοχο βλέμμα το είχε η Τρισεύγενη. Το σούσουρο εξαπλώθηκε γρήγορα. Η Τρισεύγενη τα είχε κάνει πάνω της. «Κανείς δεν είναι τέλειος», έλεγε η μάνα μου όταν η πεθερά της, η γιαγιά μου, έριχνε σπόντες πως της έκοβε το αυγολέμονο ή της σβόλιαζε η μπεσαμέλ. Εκείνη τη μέρα το κατάλαβα κι εγώ, κι από τότε,

κάθε φορά που άκουγα το όνομα Τρισεύγενη, μ' έπιαναν τα γέλια και μου ερχόταν στη μύτη μια απαίσια μυρωδιά.

Την κυρία Αφροδίτη, λοιπόν, την πρόσεχες από το μόνιμα καρφωμένο χαμόγελο στα χείλη της. Δεν την έβλεπες ποτέ σκυθρωπή, αφού ακόμα κι απ' το πιο άσχημο γεγονός προσπαθούσε να βρει τη θετική πλευρά. Όταν ήρθε να πάρει την Τρισεύγενη από το σχολείο μετά το ευτράπελο, πάλι χαμογελούσε. Η Τρισεύγενη έτρεξε στην αγκαλιά της κλαίγοντας.

«Έλα τώρα, μην κάνεις έτσι», χαμογέλασε χαϊδεύοντας τις κοτσίδες της, «και σχόλασες νωρίς σήμερα, και θα σου τηγανίσω πατάτες στο σπίτι, άσε που έκανες όλα τα παιδιά στην τάξη να γελάσουν. Λοιπόν, πάμε;»

Η Τρισεύγενη την κοίταξε απορώντας, μάλλον σκεφτόταν πως, για να το λέει η μαμά, έτσι θα 'ναι, και χέρι χέρι απομακρύνθηκαν προς την πύλη. Αυτός ήταν ένας απ' τους λόγους που συμπαθούσα τόσο την κυρία Αφροδίτη και απ' τα μικράτα μου είχα μια τάση να κρατάω πάντα το θετικό της κάθε υπόθεσης... Δεν ήταν και δύσκολο άλλωστε. Τουλάχιστον όχι τότε...

«Βάζουμε ένα στοίχημα;» είπα στον κλέφτη που ο άνεμος έφερε πάλι μπροστά μου. «Τρέχα εσύ να κλέψεις τις όμορφες στιγμές σου, τρέχω κι εγώ να μαζέψω τις δικές μου. Και όταν τύχει και βρεθούμε ξανά, θα τις μετρήσουμε και θα κερδίσει όποιος έχει τις περισσότερες».

Ο κλέφτης γέλασε. «Μα όποιος έχει στη συλλογή της ζωής του τις περισσότερες θα είναι ήδη κερδισμένος. Ποιος ο λόγος να το πει;»

Ένιωσα κουτή, μα έτσι ακριβώς είναι, την ευτυχία σου δεν είναι ανάγκη να τη διαλαλεις ούτε να τη μετράς με ζύγι. Η ευτυχία είναι μέσα σου, κι ακόμα κι αν πολλές φορές καταφέρεις να τη μοιράζεσαι, είναι ολόδική σου...

Το «αυτό» – Ειρήνη (1982)

Στο σχολείο, στα διαλείμματα, παίζαμε τους θεούς του Ολύμπου. Το «παίζαμε» μάλλον είναι ατυχής λέξη. Πιο πολύ ξεμαλλιαζόμασταν, μια και όλες θέλαμε να υποδυθούμε την Αφροδίτη. Η Τρισεύγενη ωρυόταν και χτυπιόταν ότι δικαιωματικά της ανήκε ο ρόλος, αφού είχε το όνομα της μάνας της, αλλά αυτή η αιτιολογία εννοείται πως δεν ευσταθούσε. Μεταξύ μας, πιστεύω πως εγώ έπρεπε να είμαι η Αφροδίτη, ως η πιο όμορφη της τάξης – μην πω του σχολείου όλου. Δεν επέμενα όμως γιατί, ακόμα κι αν αντικειμενικά ήμουν εκπάγλου καλλονής, είχα πάνω μου «αυτό»...

Η μάνα μου δυσκολεύτηκε πολύ να με κάνει. Πριν από εμένα είχε δύο αποβολές κι άλλη μία μετά. Οι μήνες της δίδυμης κύησής της πέρασαν βασανιστικά, με ζαλάδες, εμετούς και ανεβασμένη πίεση. Έφτασε η ώρα της να ανακουφιστεί εκείνα τα ξημερώματα της 1ης Απριλίου 1975. Ο πατέρας μου έλειπε, δούλευε ταξί τότε, με τη γιαγιά μου πήγαν στο μαιευτήριο. Ο τοκετός δεν ήταν δύσκολος, ωστόσο μια έκπληξη την περιέμενε μετά το πρώτο κλάμα. Το ένα παιδί, εγώ δηλαδή, από την αριστερή πλευρά του ήταν μελανιασμένο. Πόδι, χέρι, κοιλιά. Τα 'χασαν κι οι γιατροί, κατέληξαν πως το μελάνιασμα οφειλόταν στο σφιχτό τύλιγμα με τον λώρο, αλλά θα περνούσε με τον καιρό. Με τον καιρό όμως δεν περνούσε, κι η μάνα μου, κάθε που με έγδυνε, ενώ είχε την ελπίδα πως θα έχω «γιάνει», έπαιρνε πίκρες πολλές. Φαρμάκι οι γειτόνισσες κι οι συγγε-

νείς, «καλέ, τι έχει το μωρό; Α πα πα!» και τα γιατροσόφια πήγαιναν κι έρχονταν. Με αγιασμούς με πασάλειβαν, με σταύρωναν, μέχρι και κάτουρα μου είχαν ρίξει –ιδέες της γιαγιάς αυτές– μα τίποτα. Οι γιατροί τα μασούσαν, «δεν είναι κάτι», έλεγαν, «μέχρι να μπει στην εφηβεία θα έχει εξαφανιστεί». Έλα μου, όμως, που εμένα μ' έτρωγε. Έκλαιγα, χτυπιόμουν και φορούσα συνεχώς κάλτσες μέχρι το γόνατο να μη φαίνεται το «κακό».

Ήταν Ιούνιος και έκλειναν τα σχολεία. Τελευταία μέρα, είπαμε τα ποιήματά μας, παίξαμε τα σκετσάκια μας, αποχαιρέτησαμε τις δασκάλες και καταλήξαμε στο σπίτι της Τρισεύγενης, μανάδες και παιδιά, για να γιορτάσουμε το ξεκίνημα των διακοπών που συνέπιπταν με τα γενέθλιά της. Η μάνα μου μου φορούσε λευκό γκιπούρ φορεματάκι, κάλτσα δαντελωτή ως το γόνατο και λουλουδένια στέκα στα μαλλιά. Τα ίδια πάντα φορούσε και στην Αγάπη. Ίσως γιατί ήμασταν δίδυμες κι έτσι συνήθιζαν να κάνουν τότε, ίσως γιατί βαριόταν να σκεφτεί παραπάνω. Σαν νεράιδα ήμουν, η άτιμη, και πολύ περήφανη για το πανέμορφο ντύσιμό μου. Έτρεχα, έπαιζα, χόρευα, έτρωγα καναπεδάκια και τούρτα, ήμουν ευτυχισμένη. Τι παραπάνω να θέλει ένα παιδί επτά χρόνων; Εκεί που χορεύαμε τα «παπάκια» και το κέφι είχε ανάψει, γλίστρησε η δαντελένια κάλτσα μου κατακυλώντας στον αστράγαλο. Δεν το πήρα είδηση μέχρις ότου ακούστηκε η ενοχλητική, στριγκιά φωνή της Πόπης: «Καλέ, τι είναι αυτό που έχει στο πόδι της;». Σε κλάσματα δευτερολέπτου όλα τα παιδιά παράτησαν τα «παπάκια» και τσακίστηκαν να δουν το παράξενο. Εγώ, κοκαλωμένη μες στη μέση σαν το άγαλμα του Πουλόπουλου –ένα τραγούδι που άρεσε στον μπαμπά και το ακούγαμε συχνά στο κασετόφωνο του αυτοκινήτου–, δεχόμουν τις ερωτήσεις, τα σχόλια και τον εμπαιγμό χωρίς να είμαι προετοιμασμένη, και χωρίς να έχω έτοιμη κάποια απάντηση αποστομωτική, έβαλα τα

κλάματα. Θα περίμενε κανείς οι φίλες μου να με παρηγορήσουν, να σκύψουν πάνω μου με νοιάξιμο κι αγάπη. Αμ, πώς. Οι «φίλες» πρέπει να αποδείξουν πολλά μέχρι να είναι άξιες να τις απαλλάξεις απ' τα εισαγωγικά τους. Έκλαιγα, λοιπόν, έκλαιγα με όλο μου το είναι, ώσπου απ' τις φωνές και τους λυγμούς μπούκαρε μέσα η κυρία Αφροδίτη να δει τι συνέβη. Είδε το πηγαδάκι των μαινόμενων παιδιών, είδε κι εμένα το κημένο σε κατάσταση αμόκ, με την Αγάπη σκυμμένη δίπλα μου, τους απείλησε με το κλασικό «θα τα πούμε μετά», με βούτηξε απ' το χέρι και με οδήγησε στην κρεβατοκάμαρά της. Αυτές οι στιγμές που τώρα θα διηγηθώ αποτέλεσαν το πρώτο ουσιαστικό μάθημα ζωής που με δίδαξαν ποτέ και που σηματοδότησαν την περαιτέρω ευαισθησία μου σε θέματα «ιδιαιτεροτήτων».

Αφού, λοιπόν, της εξήγησα το συμβάν με τα «παπάκια», την πεσμένη κάλτσα και την Πόπη, γέλασε με την καρδιά της και με κάθισε στα γόνατά της σκουπίζοντάς μου τις μύξες. «Κάθε άνθρωπος, Ειρήνη μου, έχει πράγματα που κοκορεύεται και άλλα για τα οποία ντρέπεται. Κανένα όμως απ' όλα αυτά δεν αφορά την εμφάνισή του. Ο καθένας μας είναι μοναδικός στον κόσμο όλο, δε μοιάζει με άλλον, το καλούπι σπάει πριν καν γεννηθεί. Κι ο καθένας μας έχει ένα σήμα, κάτι το ιδιαίτερο που τον κάνει να ξεχωρίζει απ' τους άλλους. Να, κοίτα» και στάθηκε όρθια, ανέβασε την μπλούζα της και μου έδειξε δυο τρεις ανεπαίσθητες, διάφανες, κυματιστές γραμμές στην κοιλιά της, ραγάδες από τη γέννα. «Να νιώθεις περήφανη για το πόδι σου, αυτό σε κάνει σπάνια, διαφορετική. Και να αγκαλιάζεις όλα τα παράξενα που θα συναντάς στη ζωή σου, όλα έχουν ένα όμορφο παραμύθι από πίσω τους να διηγηθούν. Πάντα να θυμάσαι πως και ο πιο αριστουργηματικός πίνακας έχει τη στραβοπινελιά του».

Αυτά είπε η Αφροδίτη, που έκτοτε έγινε στα μάτια μου ακόμα πιο όμορφη απ' ό,τι ήταν, αλλά πάνω απ' όλα μια σοφή που

είχα την τύχη να γνωρίσω. Όλες τις λέξεις δεν τις είχα καταλάβει, το νόημα όμως το είχα πιάσει με το παραπάνω και, ψηλώνοντας τρεις πόντους, πήγα στη μάνα μου να ζητήσω ένα δεύτερο κομμάτι τούρτας –που μου άξιζε το δίχως άλλο–, με τη λουλουδιασμένη στέκα στραπατσαρισμένη στο κεφάλι μου και την κάλτσα μου ακόμη πεσμένη στον αστράγαλο...

Τρεις γυναίκες μεγαλώνουν σε μια Ελλάδα που αλλάζει ραγδαία. Στους ρυθμούς της στυλιστικής υπερβολής, της σαπουνόπερας, των ραδιοπειρατών, του πολιτικού φανατισμού, τρέχοντας στις αλάνες των '80s και '90s, μέσα από εφηβικές επαναστάσεις, τοξικές σχέσεις, κακοποιητικές συμπεριφορές, απώλειες αλλά και στιγμές αναπάντεχης τρυφερότητας, προσπαθούν να βρουν φωνή, ρίζες, ελπίδα και λόγους να ονειρεύονται.

Κάπου ανάμεσά τους και παράλληλα μ' αυτές κινείται κι ένας σιωπηλός παρατηρητής. Άλλοτε γιατρικό, άλλοτε ψευδαίσθηση, άλλοτε κάτι πιο βαθύ απ' όσο χωράει ο νους. Ένα σύμβολο επιβίωσης, ελπίδας και μεταμόρφωσης.

Ένα μυθιστόρημα για την παιδικότητα, τα σκιρτήματα της εφηβείας, την αντοχή, την ψυχική υγεία, τη γυναικεία φιλία και για όσα μένουν πεισματικά μέσα μας όταν όλα γύρω καταρρέουν.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 32454